

De principes van wonderen

39 Het wonder heft vergissingen op doordat de Heilige Geest vergissingen als onwaar of onwerkelijk doorziet. Dit is een andere manier om te zeggen dat door het licht waar te nemen de duisternis vanzelf verdwijnt.

Door Fleur Smelt

De meest letterlijke ervaring die ik met dit principe heb gehad, is alweer van een tijdje geleden. Ik stond in de bank te wachten op mijn beurt, zowaar in vrede en niet al te ongeduldig. Dit kan ook anders zijn! Er zat een blinde man op een bankje. Ik had te doen met die man. "Goh, stel je toch voor dat je blind bent, dan zit je daar maar, overgeleverd aan de 'wereld'. Je ziet niet wat er om je heen gebeurt, wat een kwetsbare toestand! Ik moet er niet aan denken."

Na een paar minuten stond hij op en liep richting uitgang, langs mij heen. Hij stopte, draaide zich naar mij toe en zei: "Prettige feestdagen!" Het was kort voor kerst. Ik was verbaasd dat hij mij leek te 'zien', wat niet zo was in de letterlijke zin, want hij was echt volkomen blind. Ik wenste hem met heel mijn hart ook goede feestdagen toe. Hij bleef nog even staan dralen en zei toen tegen mij: "Mevrouw, wat heeft u een fijne uitstraling! Ik zie het licht in u, wat moet het fijn zijn voor de mensen om u heen om bij u te zijn." Deze opmerking raakte mij diep in mijn hart en op dat moment 'zag' ik hem voor wat hij werkelijk was: licht, puur licht en liefde. Ik bedankte hem met tranen in mijn ogen. Hij had de 'ogen' van mijn het hart geopend, deze 'blinde' man die werkelijk 'zag', die helemaal niet in duisternis verkeerde, maar in het licht! Wat een groot cadeau!

Waar bemoeit ze zich mee

Nu is dit alweer een tijdje geleden en zo'n duidelijk wonder gebeurt mij niet iedere dag. Meestal vraagt het iets meer van mij, namelijk de bereidheid om naar binnen te gaan en hulp te vragen. Opdat ik het licht zie en niet de duisternis. En soms zit ik vol weerstand en wil ik dit niet. Bijvoorbeeld, als ik vind dat ik 'gelijk' heb. Iets dergelijks overkwam mij laatst. Ik ging met mijn dochter naar de videotheek. Ik was al dagen moe en had bedacht dat ik aan de overkant, bij het Kruidenhuis, even een pot vitamine B pillen zou gaan halen. Misschien zou dat helpen! Ik zei dit met enige schroom tegen mijn dochter, wetende dat zij dit onzinnig zou vinden. En zo ging het ook. "Mama", zei ze, "dat slaat nergens op, als je gewoon goed eet, krijg je genoeg vitaminen binnen en heb je dat helemaal niet nodig." Het Kruidenhuis bleek gesloten, de apotheek daarnaast nam de dienst waar. En ik, ik durfde niet naar binnen. Ik was bevangen door een gevoel van onzekerheid. "Voor zoiets sufs ga ik niet een echte apotheek binnen. Die moeheid is toch ook te onzinnig. Wat ben ik toch een slap hapje. En die dochter van mij; waar bemoeit ze zich mee?" Deze gedachten schoten door mij heen. Op de terugweg in de auto zei mijn dochter: "Nu heb ik het gevoel dat het door mij komt dat je die pillen

In de inleiding van Een cursus in wonderen staat wat wonderen zijn. In deze rubriek wordt telkens een wonderprincipe besproken.

niet gekocht hebt en dat je mij de schuld geeft." Ik nog meer verantwoordigd: "Wat een onzin, dat doe ik toch helemaal niet, ik hoef die pillen gewoon niet meer!" En ik voelde mij nog meer moe en ontkracht.

Vitamine B

Later pas, in mijn bed, kwam de situatie weer naar boven. Ik voelde mij er niet lekker onder en keek er nog eens naar, maar nu met dat beetje bereidwilligheid om naar binnen te gaan en hulp te vragen. En wat ik zag, was de zegen van de opmerking van mijn dochter. Ik zag hoe ik, in mijn geloof in mijn eigen zwakte en in mijn veroordeling over mijzelf (mijn moeheid, mijn twijfel etc.), haar bemoeienis was gaan veroordelen. Het ego in volle actie: bezig de schuld buiten zich te projecteren. En hoe zij dit helder aanvoelde en mij dit teruggaf. Ik zag hoe zij volkomen vrij was om niet te geloven in het slikken van vitamine B en om dat tegen mij te zeggen. Daar had ze waarschijnlijk nog gelijk in ook, maar dat realiseerde ik mij die middag al. En hoe ik volkomen vrij was om voor mijn part honderd potten vitamine B te kopen, als ik daarin wilde geloven en daar geld aan wilde besteden. Ik zag de illusie van de vorm en hoe ik haar gedrag als een aanval opvatte. En hoe ik, door mij te verdedigen en haar vervolgens aan te vallen, alleen maar mijn geloof in zwakte en onvrijheid versterkte.

De volgende dag heb ik haar mijn excuses aangeboden voor mijn reactie. En gezegd dat zij volkomen vrij is om te vinden wat ze vindt en te zeggen wat ze wil en dat ik daarin ook even vrij ben. Ik werd helemaal blij van het gevoel van ruimte en vrijheid en zag allemaal vrolijke scenario's voor me waarin we beiden volkomen vrij ons ding deden. Zo zag ik mezelf thuiskomen met honderd potten vitamine B. Ze keek mij een beetje glazig aan, maar wel met een glimlachje in haar ogen. En zei: "Het is oké, mam."